

задни лапи, вглеждаше се по посока на предмета и почваше да дѹши.

Ако това бѣ месо, то дето и да го скриеха, порѣтъ непременно ще го намѣри. За тая цель той ще обиколи нѣколко пѣти стаята, и изправенъ на задни крака, душеше изъ въздуха и следъ това трѣгваше да търси. Никакви прѣчки не можеха да го смутятъ. Нищо му не струваше, че щѣлъ да се изкачи и да падне. Той се катерѣше по краката и дрехата на човѣка, който държи месото въ протегната си рѣка, докопваше до гърдитѣ, падаше, отново полазваше и пакъ падаше. За месо той се качваше дори на шкафа, като се ползуваше за това отъ пространството между стената и шкафа. Съ краката си той се опираше въ стената, а съ гърба си — въ шкафа, и по тоя начинъ се изкачваше. Ако отъ месото го отдѣляше нѣкакво пространство, той не се боеше дори да скокне. Но скоковетѣ му не бѣха умѣли; повече отъ една крачка той не можеше да подскокне, но падаше винаги на краката си, като котка

Видѣтъ на месото силно раздраваше пора, особно когато бѣ гладенъ. Той ще направи всичко, но ще се докопа до вкусното парче. Безполезни сж каквито и да било опити да го накарашъ да забрави месото. Никой презъ това време не посмѣва да го заплашва или да го пипа, защото ще изпита силата на остритѣ му зѣби.

Грабливитѣ си качества порѣтъ почна да показва още въ ранна възраст. Ние още го хранѣхме съ млѣко, месо му давахме рѣдко, но единъ случай ни даде да разберемъ, че младото порче е цѣло звѣрче. Задъ вратата, презъ която се минава въ кухнята, бѣ окачена вързана една голѣма кокошка. При отварянето на вратата порѣтъ незабелязано се промѣкна въ кухнята и подиръ минута раздирающия писъкъ на кокошката